

ՄԻՍՏԻԿ ՍՊԱՍՈՒՄԸ

Ով իմ Աստուածս, նոր կը դառնամ սաժանիէն ձիգ համբորդութեան մ',
Ուր ես իմ սիրս յոգնեցուցի, եւ ուսկից չեմ բերած ոչինչ,
Բայց մի միայն ամստաններ ըսեալ՝ փորձած ըլլալուս ծովն:

Ա՛լ կործանած է ըզգըլխանքս, ու վէս սիգանքս՝ մահացած,
Տիեզերական ձանձրոյթն իմ մէջս ա՛լ իր պարապը կը պեղէ.
Յոյսը, առանց կանգ առնելու, կ'անցնի կ'երթայ դրանս առջեւէն:

Տիւր, երբոր կը վերածնի, ինծի սոսկում կը ներշնչէ.
Գիշերը վրաս կը թաւալի, լեցուն՝ սառած զահանդանով.
Կը փալեմ գոգ երազի մէջ, առանց ինչո՛ւն լոկ գիտնալու:

Ա՛խ, ո՞վ երկինք առաջնորդէ պիտի արդեօք իմ խորհուրդներս,
Ո՞վ իմ հակասս հե՛տ արեւին ներքեւ պիտի զուարթացընէ.
Ո՞վ մըղձկըւած լանջիս կըրկին ազատութիւնն իր պիտի տայ:

Ծաղիկներով պըսակազարդ պիտի անցնին ողջ զարուններն.
Յետոյ հրակէզ ամառներն, յետոյ աշունները ծանրաբեռն.
Յաջորդաբար պիտի անցնին, առանց սակայն թուելու սիրս.

Լըքուած, ամէն կողմերու վրայ՝ ոճնակապով պարաւանդուած,
Մեռելաշիւք այս ամիսն վրայ, ուր ինկած եմ ամսորական,
Պիտի ոչինչ տեսնեմ, այլեւս, ամենուրեք, այլ բեկորներս:

Եկո՛ւր Աստուած իմ, լեցնել անէութիւնն այս ամայի:

*

Կը խուզարկեմ քու դիտումներդ, ով Տէր, խորունկ անձկութեամբ,
Հարցընելով մի՛տ ես ինծի թէ դուն զիս ո՞ւր կը տանիս,
Ասանդական սաղարթին պէս, զոր կը հոսէ շունչն հովին:

Բա՛րէ, երբեմն երբեմն ո՛րքան սոսկալի են համբոյրներդ.
Որպէսզի ա՛լ աւելի լաւ տես ինծի, նախանձէդ,
Կոտորեցիր իմ հին բոլոր այն զօրաւիգ նեցուկներս...

Ես որ ընդ մի՛տ կը սնանէի ազատական փայփներով,
Անցայ ա՛յնքան խիստ փորձերէ, ձրմեռին չափ դրժնդակ,
Որ ստուցաւ իմ ներսիդիս Բանաստեղծի հրայրս անգամ:

Ի՛նչ նորանոր սանջանքներ դեռ պիտի գրքնես դուն, ի՛նչ սուր
Պիտի արդեօք, ա՛խ, յօռնէ իմ մէջ հոգիս խայսազուարհ.
Ո՛վ բըռնակալ սէր, ոյր գորովն աղեսաբեր է նոյնքան:

Չես կըրնար բնաւ դուն զիս անուշ հաւասարել քու չափիդ.
Դուն որ այն մեծ Այսլանուածն ես, աստուածային Ուրացուածն,
Եւ սակայն, Տե՛ս, ի՛նչպէս քեզի պէս, մարդիկ զիս կը ծաղրեն:

Շատեր էին որ սիրեցին զիս, բայց ոչ ոք կայ արդ քու.
Իմաստունները, անհանգիստ, ինծի խէրիւ կը նային.
Երբ կը պարզեմ զայս, այն ասեմ կը ձաղկեն սիրս հեզմանով:

Ու կը հատամ դեռ միայն քու դիտումներուդ յապաղած:

*

Կը փափաքիմ հանգրսանալ բըրտւններուն վըրայ սուրբ.
Զի ընդ երկար ես քալեցի, ուղիներէն մարդկային.
Դու բեւեկնի ծառերուդ մէջ առաջնորդէ՛, տար զիս, Տէր:

Աւրան Դաւիթ, յոգնած, գացեր էր փրնտելու այն հացերն,
Որոնք, շուրջ պահուած էին, Տապանակին քով ուխտին.
Դո՛ւն միայն, ո՛վ Հաց կենդանի, կըրնաս մեր քաղցն ամոքել:

Ո՛հ, առաջուց հաւակուած մեղմ արբեցութիւնն երկնին,
Արտազերում հրահոսական, գաղտագողի արտասուք.
Հոգեզմայլա՛նք մահահանգոյն, տարփասեցանք լըռելեայն:

Սըրտի այնքա՛ն մեծ պարզութիւն, որ կըրնայինք իսկ ըսել
Թէ մեր հոգին, աշխարհէ իր մեկուսացման մէջ, եղած
է հիւզ նըման այն բըռնունին, որ կ'երգէ խորն անտառին:

Ահաւասիկ, մեր մէջ, արդէն կը դողդղայ թեւ մ'անծանօթ.
Անհատելի Գեղեցկութիւնն մեզ կը քաշէ, ու երբեմն
Մերկասեսիլ ձրժմարտութեան վեհ փայլակն ալ կը գրէ:

Ա՛խ, Աստուած իմ, ո՛րքան հըզօր եւ քափանցանք է քու խօսքդ.
Ո՛վ քաղցր անդունդ, անձրս՝ հոգիս քեզի է լոկ ծարաւի.
Փեսայ, ես միշտ պիտի ապրիմ քու օրէնքիդ տակ հալած:

Տէր նախանձոս, քու նուիրական գիւշերիդ մէջ ծածկէ զիս:

LOUIS DE CARDONNEL

Թրգմ. Թ. Ե. Դ.

10 սկս. 1931, Դանիթի

